

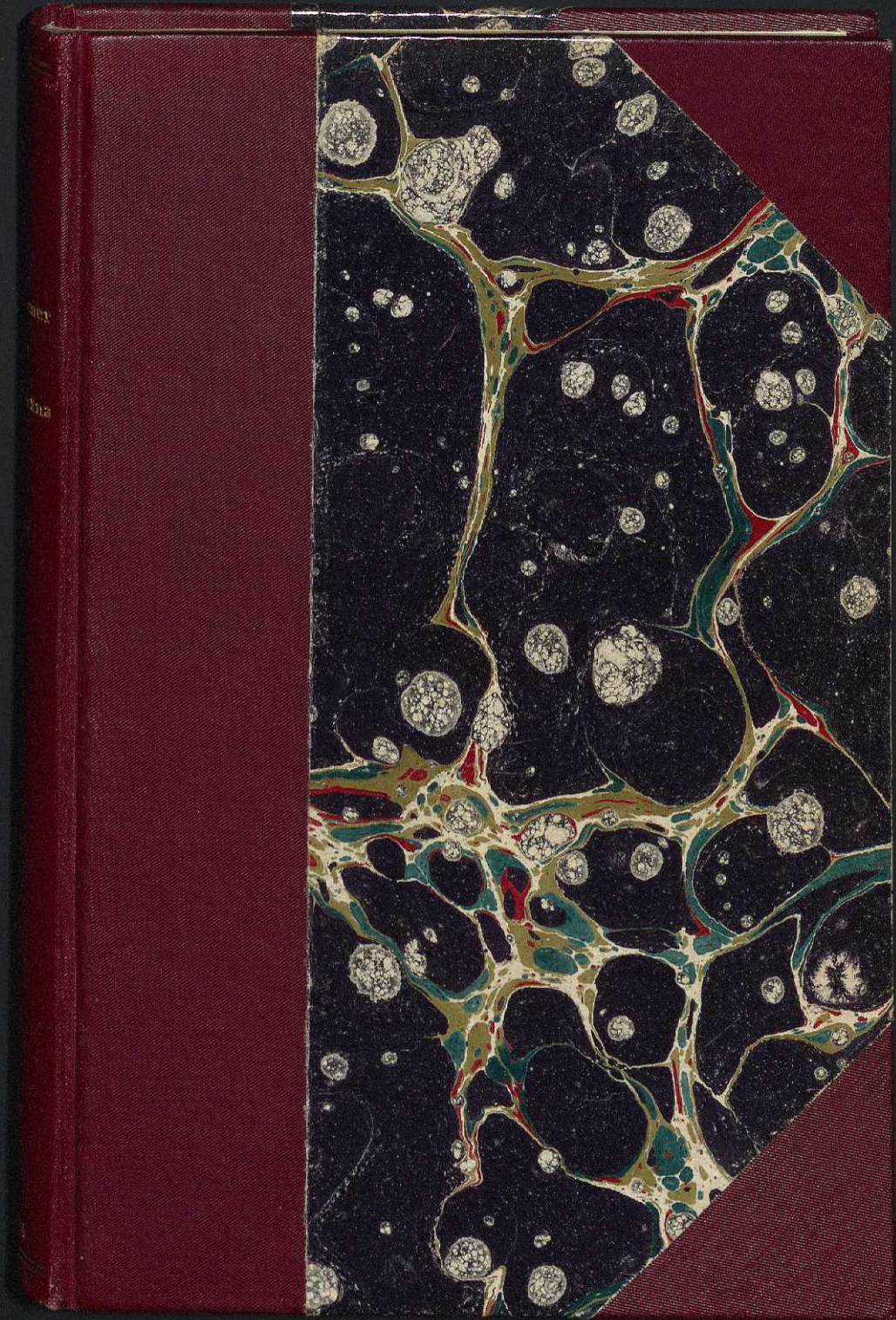
Det här verket är upphovrättskyddat enligt *Lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk*. Det har digitaliserats med stöd av Kap. 1, 16 § första stycket p 1, för forskningsändamål, och får inte spridas vidare till allmänheten utan upphovsrättsinnehavarens medgivande.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work is protected by Swedish Copyright Law (*Lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk*). It has been digitized with support of Kap. 1, 16 § första stycket p 1, for scientific purpose, and may no be disseminated to the public without consent of the copyright holder.

All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Allmänna Sektionen

Litt.

Sv.

Litt
Sv

JARL HEMMER
RÖSTERNA

BORGÅ
HOLGER SCHILDTS FÖRLAG

40/3163

JARL HEMMER

RÖSTERNA

RÖSTERNA

DIKTER

AV

JARL HEMMER

BORGÅ
HOLGER SCHILDTS FÖRLAG

BORGÅ BOKTRYCKERI, BORGÅ 1914

Rösterna.

Så skumma, du drömmarnas skål! Tag klang
av jublande timmars yra!

Så spela, du vemodsorkester, som tvang
i snyftning en sträng på min lyra!

Så kalla mig, stämma, igen till det bröst,
där smekas i yrsel jag skulle!

Så stig, du sus i den töckniga höst,
där långt från ett kors och en kulle!

Jag vet nog: min sång blir ej sansad och hel,
blir dödsörk den ena gången
och bländljus igen. — Det är rösternas fel,
som alla ta toner i sången.

I

Tveka ej.

Du är tagen av livet i famn, du är såld
av dunklet och döden åt livet allena,
det enda du leva kan och det ena. —
Så tveka ej mer — ge dig livet i våld!
Bliv ej dödsjön, som somnar i vågornas rad,
nej, bliv som en virvlande vit kaskad,
som stiger av skratt och av tårar i vimmel
och brytes av sol under skyar och himmel!

Väl faller det kväll av tidens tvång.
En regnbåges prakt var sällan lång.
Men slocknar den snart, var den skön en gång.

Under häggarna.

Grenarna luta nära,
nära
över oss ned sin snöbukett,
vindarna vagga skära,
skära
hängen, som böja sig mjukt och lätt.
Häggen står brud för sommarens vind,
vinden smeker dess vita kind.

Drömmarna flyga ljusa,
ljusa,
sländorna svärma mot himlens blå.
Höga häggarna susa,
susa,
vaja och viska och vita stå. —
Runt om mig sommar och du i min famn!
Liv, jag välsignar i jubel ditt namn!

Strofer i skymningen.

Natten tar fjärden i famnen fången,
vyssjar och vaggar till ro den tyst.
Röd brann en bölja i solnedgången,
röd som den mun jag i afton kysst.

Skymningen sjunker. Ur skyarna höga
darrar en stjärnfylld och drömmande glans.
Glansen är den, som jag såg i ditt öga
under dess mörka och skymmande Frans.

Dagen förbrunnit och bort har du svunnit,
du, som bär skymning och sus i ditt namn,
du, som i vågor och skyar jag funnit,
sedan i afton du gick ur min famn.

Du skrattade —

Det glödde i luften, och doftfloden strök
i vaggande vågor från blommande ängar.
Den urgamla pilen vid vägens krök
stod böjd som en harpa med susande strängar —

Då lyfte du huvudet rätt emot ljuset
och skrattade, skrattade . . .

— —

Jag tyckte det jublade till i suset ...
jag tyckte att solskenet log av fröjd ...
jag tyckte den urgamla pilen, som böjd
stod som en harpa vid vägen,
stämdes till hymner mot himmelens höjd,
spelade, spelade ...

Hemma.

Känna hjärtat sakta slå
som i ljuva drömmar,
söft av solen, som ur blå
djupa ögon strömmar,

höra känslornas musik
i en älskad stämma,
känna sig oändligt rik. —
Äntligt, äntligt hemma!

Tungt blef gå på fjärran mark,
tungt att endast bida,
längtan hem blev tung och stark,
längtan till din sida.

Hemma, hemma! ljuva frid,
lycka att få gömma
hand i hand, förgäta tid,
älska blott och drömma.

Som ett silversmycke —

Som ett silversmycke vilar
i en bädd av mörkgrön sammet
vilar månen nu i skogens famn.
Och dess smala strimma silar
sig ur strandens krans av viden,
darrar till i glans på fjärdens
dunkelblåa siden. —
Det är stillheten och friden.
Det är natten utan namn.

Skogen har sin skatt i famnen,
och en skatt, en kostbar, vilar
som ett smycke i min famn.
Och som månens strimma silar
sig ur strandens krans av viden,
silar sig mot mig en strimma,
mellan ögonfransar gliden. —
Det är stillheten och friden,
det är natten utan namn.

Lidelsen sover.

Stilla, stilla! Lidelsen sover.
Kvällen vaggade den till ro.
Väck ej uven, som sänkt sin vinge,
väck ej vildmarkens trötta lo.

Väck ej vind, som i klyftan vilar,
väck ej stormvåg, som domnad dog,
väck ej sinne, som aftonfriden
äntligen i sitt sköte tog

Nu kan mildhetens hind, som gömt sig,
träda fram över slätten tryggt,
nu kan oskuldens vita duva
högt ur skogen höja sin flykt.

Stilla, stilla! Lidelsen sover.

Som på blånande fjärdar —

Som på blånande fjärdar vågorna
gå i glittrande, lekfull dans,
så glittra och leka lågorna
bakom din ögonfrans.

De smyga sig fram mellan lockarna,
som vinden rör då och då,
de spegla de flygande flockarna
av drömmar, som komma och gå.

Från fransarna faller det smekande
ett sken som ur skymningens värld.
Men innerst så ljust och så lekande
som solstänk på sommarens fjärd.

Men varför? . . .

Och ofta har jag tänkt att jag dock ej älskar mer,
som jag älskade i solvarma dagar.

Ty om man älskar soligt och varmt sig älskad ser,
vi gråter då ens hjärta och klagar?

Och varför känner själen sig ensam ibland,
och varför rinna timmarna som våg i havets sand,
som suckar i molntunga dagar?

Och nu är kvällen åter så enslig och tyst,
och dagens ljus har längesen förbrunnit.
— Men varför har min längtan två röda läppar kysst,
och tyst i mörkret vita drömmar spunnit?
Och varför har mitt huvud i handen jag gömt,
och varför viska läpparna så kärleksvekt och ömt,
som om ett älskat namn de hade funnit? ...

Brev.

Igen en kväll, då ljusen stilla flamma.
Ett brev till dig. Allt som förut så ofta.
Och samma rum, där du var gäst hos mig,
och samma stämning, samma ljus vid fönstret,
och rutan blå och mörknande mot skogen.
Och stjärnor, vilka tändas.

Jag hör en båt, som går där långt på fjärden:
det väcker tankar, hur du kom den vägen.
Det prasslar av ett löv mot trädgårdssanden:
det väcker tankar, hur du gick den vägen.
Men annars allt så ensligt och så stilla.

O, hur jag älskar dig en sådan kväll,
då ljusen flamma! —

Det rör mig knappast mera att du gick
och att du aldrig mer skall komma åter
och att där kom en vinter sedan dess
med snö, som dödade, och frost, som slet,
och heta tårar, vilka fröso bort,
och glömskans stillhet sist — — det rör mig knappast,
det rör mig knappt att du ej älskar mig. —
Jag älskar dig! Och det är nog i kväll.

Jag älskar dig, jag spinner omkring dig
ett nät av innerliga känslors rytmer.
Du är dock härden i mitt stämningsliv,
du är dock solen, omkring vilken gå
som stjärnor tindrande min längtans världar.
Jag ger dig allt, och det är gott att ge.

Och åter sitter jag vid brev till dig
och säger dig vad varmast jag kan säga.
Är jag ej lycklig? —

Det rör mig knappt, att du ej älskar mig.
Jag älskar dig! Och det är nog, ja nog
i kväll, då ljusen flamma.

28. 7. 12.

En blommande kvist.

För en enda junis blommande kvist
mot fjärdarnas solblanka spegel
kan jag glömma allt blommande skärt jag mist
och att vissna är livets regel.

För en gungande gren, som snövit och skir
hänger högt i gryningens strimma,
kan jag glömma att allting med tiden blir
förhärjat i stormar och dimma.

Jag stirrar i sjön, där solspelets lek
över böljorna fladdrar som lågor,
och glömmer hur varje min solglimt svek
och släcktes i mörknande vågor.
Jag tror jag är blind av allt flödande ljus,
som ur junis himlar blir givet. —
Jag glömmer att skuggan står vakt vid mitt hus
och att ingen blir solblind i livet.

Vita vinge.

Ser jag dig flamma ur fjärran, vita vinge,
skär emot fjärdarnas blå i aftonbrand,
är mig som minnenas bittra stig jag ginge
ledd af en liten och fordom älskad hand.

Kvällen är stilla. Med silkesspunna kanter
träden stå ljusa som guld i skogens bryn,
fjärden är sållad med stora diamanter,
strödda ur famnen av sista aftonskyn.

Snövit vinge, vi flögo en gång vida,
vida i rymdernas riken, du och jag.
Gripna av svindel, men vid varandras sida,
föllu vi båda en stormig höstens dag.

Snövit vinge, du lärde snart att lyfta
åter mot solland och hägringarna hän.
Ensam ur stora och skumma skuggors klyfta
ser jag dig fladdra i aftonsolens sken.

Slut är min flykt, men jag längtar att jag finge
svinga som du emot hägringarnas land. —
Fjärran jag ser, hur du flammar, vit vinge,
skär emot fjärdarnas blå i aftonbrand.

Jag ser dig —

Jag ser dig i skenet af sjunkande sol,
i skimret av skiftande, blekröda skyar,
och minnena sjunga med klang af fiol
den sång, som min ensamhet ständigt förnyar,
den sång, som är din och är kvällens.

I fjärran förbleknad går aftonen ned:
det är som symbol av en döende saga.
Ja, allt vad jag älskade, allt vad jag led,
det hörde till dagen, men kvällen kan taga
det med i sitt sjunkande skimmer.

Min sång, du är icke så smärtande mer,
ty tidens sordin har stämt strängarna sakta,
och utan en längtan, som tigger och ber,
jag kan det förgångna, det döda betrakta,
nu när aftonsol sjunker i fjärran.

Jag går från kors till kors och läser skrifterna och
minnes,
och sakta snyfta vindarna och kvällens timmar gå. —
Säg, är det väl så underligt, att jag blir tung till sinnes
och blott kan vandra av och an och snyfta jag också?

II.

Bort vill jag!

Bort i världen — är jag ej ung och stark?

Jag vill lyfta mitt bröst mot gryningen, höjden!

Bort vill jag från denna begråtna mark,

bort att sluta i famnen livet, fröjden!

Tog jag ej redan kol ur askan och skrev

svart och kallt på porten ordet: »bedragen!»?

Varför gick jag ej genast bort, men blev

ensam på detta ställe, långt efter dagen?

Bort vill jag!

III.

Hur än jag sökte vandra fjärran, kom jag dock tillbaka
och gläntade igen en gång på murens tunga port.
Och åter måste jag gå in att åter ensam vaka
bland korsen och bland kullarna på denna helga ort.

Då står du stilla fram för mig, och aftonsol har virat
kring din gestalt en skimrande, en röd och sällsam bård;
här var vår kärleks solskensland, där all vår lycka spirat,
men då du gick — då blev här denna bleka kyrkogård.

På varje vård, på varje kors ett älskat namn är skrivet.
Jag vandrar längre, längre in i deras tysta rad.
Snart finner jag ej vägen mer, som leder ut till livet,
snart är jag fången i det dödas, det förgångnas stad.

Jag kan ej slita lös mig själv från mark, som är min
egen,
som gömmer minnena av fröjd och sorg och allt som
var.

Och kommer ej en människa en dag att visa vägen,
så finner jag den aldrig själv, men blir för evigt kvar.

Slutna läppar.

I.

Jag tror att varje själ i sina skiften
har ägt en sång, som aldrig blifvit av.
Jag tror att stumhet, det är överskriften
för varje vackert öde livet gav.

Ty ej ens skalden i sin sång förlossar
den ton, som djupast bor i tår, i skratt;
den sträng i varje bröst, som döden krossar,
den ljuder blott i drömmen någon natt.

Den snyftar till i längtan några gånger,
men aldrig når den fram i våra sånger.

II.

En kväll, då vinden kom långt från haven
i sus över ensam och ljungröd hed,
i tankar jag stod vid den glömda graven,
där engång ett stormigt liv brunnit ned.
Då var det som hade den dödes tunga
av trånad brutit stumhetens band,
och hjärtat, som brustit, började sjunga,
och orden stego i aftonens brand:

»Aldrig fick därborta jag förklara
gåtan, jag i långa åren bar.
Mången sporde; — ingen fick ett svar.
Hur jag sökte, kunde jag ej svara.

Fast min lycka blev till jorden bruten,
fast jag led vad ingen mänska vet,
år från år jag bar min hemlighet
såsom förr med munnen bittert slutet.

Sist av dödens klocka hördes kläppen
klämta i mitt öra — men jag teg.
Och med gåtan oförklarad steg
jag hit ned, ty ljud kom ej på läppen.

Livets tystnad dödens gick till möte,
mina stumma läppar blevo jord.
— Men av alla utsagda ord
gömmes här en värld i mullens sköte!»

Så jag tyckte den dödes tunga
talte därnere. Och aftonen led.
Och tröttnad vind hörde upp att sjunga,
och nattens tystnad tog öde hed.

III.

Djupt i djup, dit ej en stråle nått,
bor det eviga, det underbara.
Dikt och ton, hur sköna de må vara,
äro svaga, bleka ekon blott
utav ljud, som fjärran ha förgått.

Såg du skogar, som av vinden rördes,
drömska, blommande en juninatt,
deras skönhet i ditt inre fördes,
dröjde där — men sågs ej eller hördes,
blev av orden aldrig tagen fatt.
Såg du himlens höga stjärneskatt
speglas i det tysta, blåa djupet,
kanske hann din längtan fjärran stupet
av det ändlösa, men aldrig hann
dit den ton, du sände med på färden.
— Nej, vi tvingas tysta för varann
vandra fram vår långa väg i världen.

Slutna läppar! Gå förbi, förbi!
Sök ej tala, — du kan icke tala!
Över alla vilar samma dvala.
Aldrig skall ett inres melodi
ur ett mänskobröst förlossad bli.

En människas sång om en vinter.

Den vintern var mig för lång, för kall —
jag miste allt minne av somrar och vårar.
Mitt hjärta frös bort till ett slott av kristall.
Nu vila därinne på snöhöljda bårar
de känslor, som röda ha brusat och blött,
döda, förfrusna från fröjder och tårar.

Den vintern jag irrade, visste ej vart,
men visste jag miste var fröjd till den sista.
Så vände jag hem. Och mitt rum var svart
och tomt och stumt — av ljus ej en gnista.
Av vissnade rosor en slocknande doft. —
Jag tyckte jag trädde som död i min kista.

I feber mitt hjärta tiggde och svalt:
— Snart dör du af hunger en dag! jag tänkte.
Men snart blef där stilla inom mig och kallt.
I snö hela jorden drivorna dränkte,
och så i mitt hjärta på allt vad där brann
täta och tunga sig flingorna sänkte.

Och när det så äntligt blev vår med tö
och bäckar, som brusto i glittrande tårar,
då märkte jag det — i mitt bröst dröjde snö. —
Mig väcka ej somrar, mig väcka ej vårar.
Mitt hjärta frös bort till ett slott av kristall,
och känslorna vila därinne på bårar.

Det förgångnas träl.

Gud skydde den arma veka,
som irrar i världen kring
med kinderna sorgset bleka
av hemliga lidandens sting,
med ögon, som mörka tåras,
och drömmar, som fjärran gå,
som stäckas, trampas och såras,
men irra beständigt ändå.

Gud skydde den själ, som fången
i vemodets famn sig gav,
i minnet af fröjd, som förgången
för längesen gömdes i grav,
i minnet av sol, som svunnen
än bränner med dubbel glöd,
då solen omkring är förbrunnen
och stigen är bittraste nöd.

Ej höjer sig armen att bryta
en väg genom stenar och snår,
men dagar och år förflyta
i dröm om en vissnad vår,
och ögonen vilsna, vida
förtälja om allt, som var,
och läpparna mumla och bida
som väntade de ett svar . . .

Men mänskorna slå och stinga,
och kinden blir våt och vit,
och drömmarnas röster klinga,
och färden går hit och dit,

och stegen stappla och irra
för allt det förgångnas träl,
men mörka ögonen stirra . . .
Gud skydde en vilsen själ!

J feber.

Jag vaknar i natten. Invid min bädd
två präster i svart stå och mässa.
Vem sjunga de för? — O mor, jag är rädd!
Vad är det för präster, dessa?
De stå där och sjunga ett rekviem —
mor, bed dem att sluta, mor tala vid dem!

Nu hör jag ju nog vem de mässa för ...
o Gud — är min tid redan gången? —
Nej, mor, och jag svär att jag icke dör,
om du får dem att sluta med sången!
— de mässa mig död, o mor, o mor,
de mässa mig ned i ett griftekor!

Ingen svarar ... är ingen här?
Var blev du då, mor, i det sista?
— Så kan det ej hjälpas — prästerna där
ha mässat mig ned i en kista.
Jag ser nog — jag ligger ej mer i min bädd.
men i något svart och i svepning klädd.

— —

Och natten, den stirrar hålögd och stor ...
Så är jag då död, o mor, o mor ...!

En gökunge.

En gökunge ligger i småfågelbo.
Småfågelögon glittra
och småfågelnäbbar kvittra,
men gökungens ögon glo.
De glo där mörkt ifrån boet ut
i skogens susande glänta:
Kvittra ni på med er småfågeltrut,
men vänta, ni näbbungar, vänta! . . .

Och näbbarna skvattra för maten med fart
i den lurviga småfågelringen.

Och gökungen ruskar på vingen:

Den som kunde svinga i luften snart!

och slippa med ens allt snattrande

om ingenting och allt skvattrande;

här är så välsignat trångt. —

Jag längtar så långt, långt, långt!

Jag längtar till frihet och rymder och sång
i aftonens flammande låga. —

Förbannade småfågelpåga!

här ligger jag dagen och natten lång.

Nu börjar jag ta deras mat till tack,

och om de bli magert elända,

och om de så dö varenda,

så kan man ej tänka på småfågelpack . . .

Så går där en tid, och en gryende dag

har hans vinge fått kraft för det vida.

— Då välter han boet åt sida

och snattret och skvattret och allt i ett tag,

och ingen hans flykt kan hämma.
Han svingar, han ropar ur skymmande fur,
och mänskorna höra hans stämma
och tyda sitt öde därur.

På gatan.

Se, där går den döde diktarens älskade
gatorna fram med en främmande man! —
Jag minnes som var det i går de åren
man såg dem tillsamman, hon och han.

Då lyste ur ögonen annan glans
— det var återsken av hans drömvärldars prakt.
Då böljade rösten med annan ton
— det var återklang av hans strofers takt.

Han grep hennes själ som han grep sina strängar
och stämde den om till ett mjukt instrument.
Å tro, hon var ljuv, hon var älskad den tiden,
men det är ju längesen — mycket har hänt.

Nu går hon med mannen därborta och skrattar
och skämtar om gifte och ringarnas pris.
Nu stämmes hon om till en simpel slagdänga,
nu stämmes hon om på pöbelvis. —

Och diktaren vilar därefter i kistan
med vissna och multnade lagrar i famn.
Det duggar av mull mot den halvöppna munnen,
som viskade än i det sista ett namn . . .

Gravskrift.

Han var stor i både ont och gott,
gick i skuggorna av stora brott,
men välsignelsernas ljus kring pannan
lyste som ett norrsken upp hans fjät.

Och han hatade och slogs och grät,
och han älskade och han förlät.

Han var mänska, han, som ingen annan.

En jätte.

Han måste äga hatets vilda mod,
han måste slåss med dvärgarna och hugga
och gå till knät i andras hjärteblod.
Han måste slå, han får ej vara god.
— En stor gestalt har också väldig skugga!

Det är skillnad —

Det är skillnad på den, som blottar
och hånar en sak för ljusets skull,
och den, som en sak bespottar
för hånandets vällust, för rusets skull
han känner då hugget han måttar.

Det är skillnad på djävlar och drottar!

Är ej sorgen större högtid? —

Kungligt rik var fröjden. — Smärtan
tyckes ännu mera ge.

Nu först blir jag rik, nu vet jag
vad är tåras, vad är le.

Vad var lyckan? — Blott ett jubel
samfällt av två hjärtans röst.

Är ej sorgen större högtid
i ett ensamt mänskobröst?

Sjuka sånger.

1. Du gled från mig bort —

Du gled från mig bort, och i vilken famn
skall du fira din brudnatt engång? —
Gud give jag då blott vore ett namn
på ett kors och en svunnen sång.

Ty ljuft var att hålla din själ i sin vård
och ljuv var din fagra kropp. —
Gud give jag låg på en kyrkogård
den natt med mitt Brustna hopp.

2. *Så hårt i min famn jag dig tryckte —*

Så hårt i min famn jag dig tryckte,
så tätt till mitt bröst, att jag tyckte
att ingen makt kunde skilja oss två.
— Och nu är en rymd mellan oss ändå.

Så hårt ej en lycka i famn du tar,
att ej den ur famnen glider.
Och tomhet och ödsliga rymder stå kvar
och minnet, som blöder och svider.

3. Ej för att du svek mig —

Ej för att du svek mig hatar jag dig,
men för att du krossade min tro.
Där lågo mina drömmar på knä för dina fötter. —
Du gick, och du trampade ihjäl dem med din sko.

Den kvällen föll en himlens stjärna ned i dyn och
släcktes.

Jag minns ej mer de tysta, tunga tårarna jag grät,
jag minns blott att stjärnan, som föll, var mer än
lyckan,
— var allt vad är härlighet och helighet.

4. Elegi.

Kommer en enda lysande
ljusglimt ur skyn, är den svunnen så snar.
Endast de mörka, frysande
skuggorna dröja kvar.

Människan öppnar sin dörr vid sång:
in träder lyckan med yra och rus.
Snart öppnar människan åter en gång:
»vad här blev tomt i mitt hus! ...»

Irrar i mörkret trevande,
söker förgäves i öst och i väst.
Icke ett enda levande
hjärta har länge fest.

5. En syndares visor.

I.

Gud vet hur du kom, men jag minns hur du gick
i kvällarnas sken vid min sida.
Jag stirrade trånande in i din blick,
som irrade fjärran och vida.

Du väckte i blodet en brinnande makt:
jag plockade blom i din vårhatt,
jag bländade dig med min drömvärlds prakt
och skändade dig en vårnatt.

Så hade jag nått vad jag ville väl;
du var intet nytt att försöka.
Du viskade något i gråt om din själ . . .
Jag piskade bort en sköka.

II.

Jag tog i mina händer ditt mjuka hår av guld
— de händer, som skändat och som slagit.
Så är det väl de orena händernas skuld
att mången fler ditt mjuka hår har tagit.

Jag kysste dig med läppar, som en gång kysste skarn,
som hädat i förhärdelse och bannat.
Så är det väl ej underligt att du gick vilse, barn,
och Gud blott vet var du i världen stannat.

Jag stormade din oskulds tempel, plundrade din själ.
Du var för vek, och där blev bara tårar. —
O stackars barn, så är då allt min uselhets fel,
jag syndare och störste ibland dårar.

6. Bön.

Herre, väck ej våra själar sedan,
då oss en gång mull och glömska täckt.
Skammens sol, som äntligt kom i nedan,
låt i evighet den vara släckt.

Se på livet, som du skänkte, Herre,
blev det ej ett enda nederlag?
Stor vår börda blev, gör den ej värre
— håll ej, håll ej, Herre, domedag!

Riv ej skammen upp, som jordats redan,
var barmhärtig och förbarma dig!
Herre, låt av nåd oss sova sedan
från vårt nederlag evinnerlig.

7. Det är skrivet.

Det är skrivet:

»Den Jehovas ansikte ser
skall mista livet.»

Men det är icke skrivet:

Den Livets ansikte ser
skall mista förståndet.

8. *Stingande törne.*

Stingande törne i vår som höst
skall mot din finning trycka.
Allt blir tungt i ett känsligt bröst,
sorg som lycka.

III

Skalden talade:

I.

Kan du stå i stormen — välj ej fläktar!
Kan du tända flammor — sök ej glöden!
Utan lidelse du aldrig mäktar
häva högt ditt liv och dina öden.
Fröjd, som famnar himlen, skall du känna,
medan andra knappast våga le.
Fordra stort i lycka, stort i ve,
hur det än må svindla och må bränna!
Aldrig skall du risken överväga —
låt dem svalla höga, dina öden!
Vare det ditt mål att kunna säga,
att du levat, när du nås av döden!

II.

Ett band är knutet hemligt, underbart
från lidandet till skönheten i världen.
Av djupens dy, av kval och ångest vart
så ofta byggd den stora viteldshärden,
där lågan skyhög sprakade och brann
och värmdes och blev dunklets baneman.

Och går mitt bröst i spillror inför livet,
och bryter hatet mig till jorden ned,
blir templet innerst ändå aldrig rivet,
men där blir något gott av allt jag led —
ty diktens orgelbrus blir dubbelt givet.

Aftron vid Kattegatt.

Kvällströtta dyningar svalla
svagt emot strändernas tång,
gul sjunker solen, och alla
i sinnet få kvällssol och sång.
Det sveper jasmindoft kring husen
ur parker, som skymmande stå.
Snart sila ur strandbyn ljusen
sitt guld i havsnattens blå.

Och människor vandra på stranden,
få sånger och hoppfull håg. —
Men ute vid himlaranden,
långt bort över dunkel våg,
där tända sig fyrarnas strimmor
ur bergväggens jättestol.
De varsla att höstens dimmor
snart famna var glimmande sol.

Och gå blott ett stycke på reven
så har du sett mer än nog,
du sett den splittrade stäven
av ett fartyg som havet tog,
och spillrorna av en sida
och järntygets krökta form
— du sett, att om blott vi bida,
så kommer en dag nog storm!

I spillror, i skum skall försvinna
var livets flaggande båt,
då fyrarna fjärran brinna
som ögon i ödslig gråt.

Vart skimmer av frid skall brista
som skimret på kvällens hav,
och allt vad du ägt skall du mista
i dunkla vågornas grav. —

Men nu i kväll låt oss hålla
frid med varandra och Gud!
Se, himmelens skyar sålla
på havsvidden guld ur sin skrud!
Vågorna sjunga mot hällen,
jasminernas doft är len.
Ljuft är att vaggas i kvällen
av vågor och dofter hän . . .

Ute i havet.

Rosenknopp liten, rosenknopp skär,
säg mig du, varför blommar du här?
Mjuk är din kind och snövit och len,
men kring din stängel är vildskog och sten.

Rosenknopp liten med kalk av snö,
varför valde du stormens ö?
Här hör du havet och vågen till,
här blir ditt öde vad vinden vill.

Här blir ditt öde vad ingen vet
— vågors och vindars hemlighet —,
här kasta nordvind och sydvind lott,
vem som skall famna ditt späda skott.

Vildros, jag hoppas på sunnanvind!
Vit är din kalk och len är din kind.
Komme där nordan med köld och dån,
vore det icke ett helgerån? —

Rosenknopp, vildros, du väcker hos mig
tankar på systrar, som minna om dig,
blomma på mark, som hör havet till,
bliva vad vågen och vinden vill . . .

Dårmorgon.

Du okända kära, som jag fann då det blev vår,
låt oss dansa i morgonen och yra!
Se, skogarna stå glimmande med knoppar i sitt hår,
och vindarna med vita moln slå lyra!
Ej vet du vem jag är och ej vet jag vem du är —
vad hjälpte det om veta vi det finge?
Ej veta fåglarna en vår vad namn den kära bär,
då de somna med vinge mot vinge?

Jag sitter på en tuva och jag breder ut min arm,
ty det lyser något blått över backen . . .

Nu dansar du emot mig med böljande barm
och med solen som en guldvåg i nacken,
och det brister ett solregn af kyssar på mig ned
och glittrar in i bröstet som ett flöde.

Och hjärtat springer ut i blom och skogen blommar
med,

ja, det blommar i våren, vårt öde.

Nu, mina tankar —

Nu, mina tankar, ni mörka, ni villsamma —
nu flygen ut i den stora och stillsamma
kvällen, som stjärneljus sänker sig!
Sköljen er skära i aftonrodnaden,
tvätten er rena i himlarnas sken
— och vänden sen
sköna och heliga åter till mig!

Ty se, ni skola snart bort någonstans . . .
ni skola i afton samlas i krans
att smycka som snövita rosor ett ämne.
— — Ni skola i afton till henne . . .

Akvarell.

Slätterna slumra i majkvällsdrömmen,
luften är stilla och pärlemorblå.
Skira i kvällsljuset sälgarna stå
som klädda i guldhår och blomma vid strömmen.

Allt är så mjukt, så förtonande lätt.
Borta vid strömfårens silverränning
sitter en flicka i blekblå klänning
och binder av sälgarnas guld en bukett.

Vårluft.

Vårluft, drömluft! Dofter och toner
blandas i skogarnas djup med varann.
Rymderna lysa, kung Sol går grann
fram över skyarnas skinande troner.
— Skogsdoft! Sol! Anemoner!

Vårluft, älskogsluft! Fågellek,
drömmar i dunklet, drillar och smek . . .
Trånad når trånad i ras och gamman,
hjärta når hjärta, och dunig och vek
vinge böjes mot vinge samman.

Och såsom fåglarna ut på flykt
gå mina känslor mjukt och skyggt,
fladdra i morgonens dofter och toner,
fladdra i skymningens blå regioner,
söka en famn att samla sig vid. —
— Vart må de hamna i vårens tid
bland blomdoft, sol, anemoner?

Med famnen full —

Och fick du sår, som bränna svidande,
och fann du stormen, där du sökte frid,
och fick du famnen full av lidande —
så segna ej i tårar ned därvid.

Nej, tryck den tunga bördan till ditt bröst
och gå med den vid hjärtat vår och höst
och vänta stilla, vänta på din tid.

En sommardag, en jublande och rik,
en sommardag, då alla knoppar springa,
en sommardag, då vindens röster klinga
i dallrande och flödande musik,
en helig dag, omvälvd av solens gull —
då skall du minnas, men då skall du le,
och dina ögon skola häpna se,
att du har gått med hela famnen full
av — fagra, fagra blommor . . .

En sång om hjärtat.

Du vet det — ej första gången det var
mitt knä jag i kärlek böjde.

Jag slösade kungligt, men se, där blev kvar
blott kärlek som högre sig höjde.

Ett hjärta är gåtfullt mer än man tror;
det lyder ej vanliga lagar.

Ty blott om det slösar, blir skatten stor
och skön för de kommande dagar.

Vart litet mynt det i kärlek sår,
det kommer som guld tillbaka;
vart slag, som det varmt och innerligt slår
blir sånger i dröm och i vaka.

Som daggpärlor —

Som stora, klara daggpärlor tindra en tid
med glans av själva luften i det gyllne morgonljuset
och drickas långsamt upp av sol och dunsta bort i
suset —
så svunno våra stunder i strålande frid.

Och inga, inga minnen som de togo röst,
så leende och mjukt som en ljus musik ur drömmen.
Ty ingen kunde smyga sig som du intill mitt bröst
i skogarnas ljusa och daggfyllda gömmen.

Kärleken.

Tag äppelblommornas skimrande snö,
din famn av dem överfull brädda,
och över din älskades huvud strö —
i skönhet, i prakt henne bädda!
Stänk doftande dagg på din älskades hår,
så lockarna tindrande blänka!
Och dock — hur blekt du förklara förmår
vad allt du vill henne skänka.

Tag röst av den stund, då drömmande lång
står natten med stämmor som tona,
sjung skönt, sjung smältande mjukt en sång
som sus i en solspunnen krona!
Och dock — hur stumt det offer du skänkt,
hur fattigt, hur tusenfalt mindre
än allt vad du innerligt diktat och tänkt,
men aldrig fått fram ur ditt inre.

Den ande, som Livet själf har till släkt,
för hög är att blotta sitt under.
Den stund, då vi skymta en flik av hans dräkt
blir stunden bland heliga stunder.
Kanhända att då, om till randen din själ
är fylld utav dröm och minne,
din älskade skådar en tusendedel
av allt vad som strålar därinne.

Arm är konsten.

Arm är konsten. Ej kan den fånga
solljusets lek i ett blommande snår:
dagrars och skuggors irrande vimmel,
kronornas guld mot en dimblå himmel,
daggen som pärlor i jungfruhår . . .
Penseln för tung är, orden för trånga,
orden för döda och bleka och många.

Ej kan musiken i toner gjuta
skogsströmmens sövande sorl och brus,
dropparnas sånger, som aldrig sluta;
sångfågeln döende drill ur skymningen;
slätternas slummer, majnattsstämningen
över en skog utan ljud, utan sus.

Orörd är rymderns andedräkt,
havsvindars, skogsvindars doftande fläkt,
skyarnas solflykt mot väster och öster,
tusende toner, färger, röster.

Ej kan en konstnär ge ut vad han vill.
Dolt i vårt inre står skönhetens tempel.
Allt, som tar form att få verkets stämpel,
bleknar i samma sekund det blir till.

INNEHÅLL:

	Sid.
Rösterna	5

I.

Tveka ej	9
Under häggarna	10
Strofer i skymningen	12
Du skrattade	14
Hemma	16
Som ett silversmycke	18
Lidelsen sover	20
Som på blånande fjärdar	22
Men varför?	24
Brev	26
En blommande kvist	29
Vita vinge	31
Jag ser dig	33
Minnenas kyrkogård	35

II.

Slutna läppar	43
En människas sång om en vinter	49
Det förgångnas träl	51
I feber	54

	Sid.
En gökunge	56
På gatan	59
Gravskrift	61
En jätte	62
Det är skillnad	63
Är ej sorgen större högtid?	64
Sjuka sånger:	
1. Du gled från mig bort —	65
2. Så hårt i min famn jag dig tryckte —	66
3. Ej för att du svek mig —	67
4. Elegi	68
5. En syndares visor	70
6. Bön	74
7. Det är skrivet	76
8. Stingande törne	77

III.

Skalden talade:	81
Afton vid Kattegatt	83
Ute i havet	86
Vårmorgon	88
Nu, mina tankar —	90
Akvarell	91
Vårluft	92
Med famnen full —	94
En sång om hjärtat	96
Som daggpärlor	98
Kärleken	99
Arm är konsten	101

Staab 14/11
56 te

3:25

Kr. L. 60

6000070531

Göteborgs universitetsbibliotek

2.25

JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

